

Gülün Dikeni

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 23 Ocak 2014

Tuşları fildişi eşsiz bir piyanonun bozuk bir tuşu gibi hissediyorum bazen.

Ahenkle çalan melodiden süzülen yanlış basılmış bir nota gibi belki de...

Yoksa akordu bozuk bir müzik aleti mi demeliyim, uyumlu orkestra üyelerinin arasında kendine yer bulmaya çalışan sefil ve ağlamaklı bir keman gibi...

Nazlı nazlı havada uçuşan notalar arasında nasıl da göze batıyorum.

Hep böyle olmadı mı bu güne değin; ya görmezden gelindim ya da uyumu bozdum. Adeta gülün kendisi değilim de, kanatan bir dikenim.

Hâlbuki en sevdiğim çiçektir "gül." Annemin ağzından duymaya alıştığım tek heceden oluşan sade ve basit bir isim ama bir o kadar da yüklü...

Hep ama hep özen göstermişimdir incitmemeye, kırmamaya. Ama evet ama nedense dalımı kırmaya çalışan ne çok yabancı kuş üşüşmüştür tepeme.

Ve dikenlerim hep kendime batıp, kendi canımı yakmıştır.

Ne bir nota ne de bir çiçek... Silik bir gölge gibi dolanıyordumdur belki de eşsiz mimarisiyle muhteşem ve yıkıcı bir duruş sergileyen anıtların, soğuk binaların yansıttığı o muhteşem düzen arasında.

Çözemiyorum görüntülerin ardında saklanan gerçekleri...

Çözemiyorum, çözemedim gitti duyarsızlığı...

Ya ben çok farklı algılıyorum düzeneği ya da düzenekte yer bulamıyorum.

İlk ismim kadar uzak belki de evrendeki dostlar; hani nerede güneş, hani nerede ayın muhteşem parlaklığı.

Sadece kendi yörüngemde durup duruyorum. Ve meteorlar olanca hızı ve acımasızlığı ile taarruza geçmişken yapayalnızım evrende.

Lavlarını püskürtmeye hazır ve nazır bir volkan gibi, sırf etrafa zarar vermemek adına kendi sıcaklığında sadece kendime tüm zararım, bir takım şeyleri görmezden gelerek...

Ve ne yazık ki; kendimi bildim bileli de hep böyle oldu. Ben görmezden gelinirken, görmezden gelmek zorunda kaldığım onca şey ve onca insan tavan yapmış durumda.

Borsada sürekli değer kaybeden bir hisse senedi gibiyim ama ben menkul değer olmak istemiyorum ki... Ne bir kağıt parçasıyım ne de kifayetsiz bir canlı.

İnsanım ben; üretmek istiyorum ya da faydalı olmak konu ne olursa olsun.

Yeri geldi mi, yerden yere vurmak ne kadar da kolay, değil mi ?

Peki, madem vasat olan ya da normal bir seyir izleyen üretim, paylaşım ya da adı her ne ise, bu denli menfi bir yaklaşıma maruz kalıyor, neden iyi, güzel, anlamlı ve değerli olana itibar edilmiyor?

Zor olsa gerek hem de tahminimden çok zor.

Bir yıldız kadar uzak ve soğuk bir görüntü ya da tutum sergilenemediği kadar, neden çiçekler solmaya terk ediliyor? Susuz, sevgisiz ve merhametsizce...

Hayır, dalımdan kopmaya niyetim yok. Zira sağlamdır köklerim. Zaten o kökler değil mi, beni bu güne taşıyan. Zaten dikenlerim değil mi tek korunağım...

Yoksa her şey bir hayal mi ya da yıldızlar kadar uzak mı; ulaşamadığım, ulaşılamadığım...